

Feil ikke i Forveien at have henvendt sig til Ministeriet og deres Andragende blev af den Grund lagt til Side. Den anden Gang, som er iaar, have de opfyldt denne Forbring, og de have faaet et Svar fra Ministeriet, der dog ikke har givet det Resultat, som de ønskede. De have nemlig andraget paa, at der fra Ministeriet maatte fremkomme et Lovforslag, som gik ud paa en Tilbagebetaling af de Afgifter, som de havde betalt af Møllestyldshartkornet, samt en Tilbagebetaling af Bygningsafgiften for Tidsrummet fra 1852—62, og endelig at der maatte finde en Nedsættelse Sted i Brandpremierne af Møller. Hvad dette sidste Spørgsmaal angaaer, er der allerede af Udvalget ifjor gjort opmærksom paa, at dette var en privat Sag, og at Møllerne maatte henvende sig til vedkommende Assurancesforeninger desangaaende. Dette have de ogsaa gjort, og der er Udset til, at de kunne faae deres Duffe i saa Henseende opfyldt. Hvad dernæst Bygningsafgiften angaaer, har Ministeriet gjort opmærksom paa, at det var en Afgift, som ikke var særegen for Møller, og at der altsaa ikke var særlig Grund til at indkomme dette Duffe, om der end kunde være Villighed for at tilbagebetale dem nogen Skat. I begge disse to Punkter har ogsaa Udvalgets Mindretal været enigt med Fleertallet, og der staaer altsaa kun det Punkt tilbage, om ikke Villighed kunde tale for, at man kom Møllerne til Hjælp med en idetmindste deelviis Tilbagebetaling af, hvad der af Møllestyldshartkornet var erlagt i det nævnte Tidsrum. I det Andragende, som første Gang indkom, gik man ud paa at indskrænke Godtgjørelsen til de Møllere, som havde besiddet deres Møller den 1ste Januar 1852, og som endnu ere i Besiddelse af dem. Den ærede Minister gjorde da opmærksom paa, at det vilde være en aabenbar Uretfærdighed at gjøre denne Indskrænkning, idet det kunde hænde sig, at Nogle af dem, der vare haardest trufne, ikke mere vare i Besiddelse af Møllerne, og at det endogsaa var sandsynligt, at Nogle, der havde været Mølleieere den 1ste

Januar 1852, kunde paa Grund af den Forringelse af deres Eiendomme, der var en Følge af Loven af 14de April 1852, være satte ud af Besiddelsen. Det er disse, der ere haardest trufne, og derfor taler netop Villighed for, at hvis der skulde gjøres Noget, maatte det snarere være for de Mølleieere, som jeg nu omtalte, og denne Anstuelse have vi ogsaa meent mulig kunde finde Medhold. Nu stod der da tilbage at see, om det var raadeligt at gaae ind paa at tilbagebetale Nogetsomhelst. Den ærede Minister havde bemærket, at det kun kunde blive en Ubetydelighed, som hver enkelt Møller vilde faae ved Tilbagebetaling af den omtalte Hartkornsskat, da der kun var betalt 4 Rd. 26 ß. aarlig i det nævnte Tidsrum af hver Tønde Møllestyldshartkorn, og der var et saa stort Antal Møllere, nemlig omtrent 1,400, der skulde dele Summen, hvorhos Ministeren tillige bemærkede, at Møllestyldshartkornet ikke vilde være noget rigtigt Grundlag i saa Henseende. Hvad dette Punkt angaaer, da have Møllerne i det sidst indgivne Andragende tiltraadt den Anstuelse, at det var en meget ringe Erstatning, de vilde faae, hvis man godtgjorde dem dette Beløb. Udvalgets Mindretal har nu ikke troet, at der skulde gives en saadan ligefrem Tilbagebetaling eller overhovedet villet vedkjende sig, at der var noget Retsskrav i saa Henseende, men det er forekommet os, at der var noget Villigt i, at der gaves dem nogen Erstatning. Det forekom os nemlig, at Rigsdagen allerede ved Vedtagelsen af Loven af 1852 havde i Principet anerkjendt, at der burde gives Møllerne nogen Godtgjørelse, idet man ikke vilde lade den fulde Frihed i Mølleneringen indtræde før omtrent 10 Aar efter Lovens Emanation. Nu har Erfaringen imidlertid vist, at det Gode, som Rigsdagen ved denne Bestemmelse havde villet give Møllerne, ikke saaledes i Virkeligheden er tilflydt dem. Der er nemlig opstaaet en meget større Mængde af Møller, end man havde ventet, saavel til privat Brug som til Forhandling og Formaling af Kornvarer, der skulle udføres, og der paa-